

2 mars 2018 – Utkanten av Berlin

Solen bröt igenom de grå molnen och reflekterades i det tunna snötäcket. Major Bruno Bhöm plockade upp solglasögonen från konsolen och petade sig i ögat vid första försöket att sätta på sig dem. Han svor tyst. Timmerbilarnas djupa spår hade frusit under natten och han svor igen då bakändan på hans Mercedes 290 plötsligt släppte. Efter några kritiska sekunder var han åter uppe på vägen igen.

Några hundra metrar senare dök en avspärning upp och en grönklädd soldat klev fram medan en annan stod avvaktande en bit bort med vapnet i handen. Bhöm bromsade in, sänkte sidorutan och legitimerade sig. Soldaten rynkade pannan när han såg den overallklädda majoren, men hälsade med honnör och gav tecken att den provisoriska bommen kunde resas.

Bhöm fortsatte och vägen vek av åt höger förbi några högre träder för att tvärt sluta med en vändplan nedanför en bergknalle. Han styrde bryskt in bilen i skogen och drog åt handbromsen. Ett mullrande ljud mötte honom när han slängde upp dörren. Grågröna lastbilar fyllde ena sidan av vändplanen och mullret kom från en av dem. En grov kabel ringlade ur dess inre och försvann i riktning mot en knappt synlig öppning mellan några tätvuxna träd.

Han spottade ut nikotintuggummit på marken för att sedan plocka åt sig en ryggsäck, sele och hjälm med pannlampan ur bagageluckan. Underlaget var ojämnt och han halkade till några gånger då han följde kabeln. Han hälsade på soldaterna som stod vakt och passerade in genom en öppning mellan träden som ledde till en insprängd hall i berget.

Utrymmet var skumt upplyst av en lampa på stativ. I slutet av hallen skymtade en grov betongvägg med en rostig dubbeldörr av stål. Ena dörren stod vidöppen och ljuset in i från tunneln kastade en ljus kvadrat på det grova betonggolvet i hallen. Ovanför dörren såg man konturerna av örnen med hakkorset och under den fanns SS-sigillet. Han tvekade en stund innan han klev över tröskeln.

Framför honom löpte en gång i betong upplyst av diodslinor. Han började gå. Längre fram hördes röster och när han rundade ett hörn öppnades ett kallt rum med två stora ståldörrar som hängande snett på gångjärnen. Bakom dem skymtade en trasig vajer svängde i dunklet.

I rummet stod en samling av personer runt ett bord, men det var de fyra männen klädda i likadana overaller och klätterselar invid dörrarna som drog till sig hans uppmärksamhet. Med en kort nick mot männen runt bordet gick han fram till de overallklädda männen och vände sig till den längsta av dem.

”Har fänrik säkrat schaktet?”

Fänriken nickade. ”Ja major. Vi har letat av mineringar och mätt upp schaktet. Det är 65 meter ned till botten.”

”Något vi måste ta hänsyn till?”

”Hissen ligger på botten, delvis sönderbruten. Nedslaget har fått hissdörrarna där nere att ramla in i hallen.”

”Hur långt ser ni med kamerorna?”

”Inte långt, kanske fem meter in.”

”Förhållandena där nere?”

”Syrenivån i botten av schaktet är bra. Inga främmande ämnen har registrerats av instrumenten.”

”Något annat av värde?”

”Möjligen det här.” Fänriken tände en uv-lampa och riktade den mot golvet framför hissen. Man kunde svagt skymta fotspår.

”Blodiga skoavtryck?”

Fänriken ryckte på axlarna. ”Möjligt. Ser ni storleken?”

Bhöm böjde sig ner. Det var svårt att se konturerna efter så många år, men ett av skoavtrycken var betydligt mindre än de övriga. ”Ett barns eller en kvinnas fotspår.”

”Min bedömning också.”

”Så låt oss ta reda på vad de höll på med här?”

De hade sänkt ned två längder med ledljus i schaktet och man såg tydligt botten. Hisskorgen låg där krossad med motvikten farligt lutande in i schaktet. Den skulle de vara tvungna att säkra. De fem männen släppte ut sina linor via en förankrad konstruktion som stack ut över schaktet. Sedan påbörjade de nedstigningen. Bhöm lät fänriken ta ledning och följde tätt på honom.

Det tog endast någon minut att nå botten då schaktet var helt rent. Där stannade de dinglande strax ovanför motvikten. Fänriken satte prövande foten mot den och tryckte till. Med ett ljudligt gnisslande släppte den från de rostiga glidskenorna och ramlade ned över hisskorgen. Ett moln av damm reste sig upp i schaktet.

Det knastrade till i radion när personalen ovanför dem försökte få en rapport, men männen som hängde och dinglade strax från botten, höll andan. Dammet lade sig sakta till vila igen. Fänriken tittade upp med en urskuldande leende. Bhöm skakade lätt på huvudet och tecknade åt fänriken att fortsätta.

De sista metrarna tog de långsamt och fänriken kände av med ena foten innan han ställde sig på motvikten. Den kanade till lite, men blev sedan liggande. Golvet till hallen låg i brösthöjd och han hävde sig upp. Pannlampan sträckte sig tio meter in där den träffade en ny dubbelport, men här var bara SS-sigillet inhugget berget ovanför. Bhöm och de andra kom tätt efter. De lät pannlamporna spela över hallen, men konstaterade att den var tom. Bhöm gick fram till dubbelporten och undersökte den noga runt om. Han fann inga spår av mineringar och han kände på låsanordningen. Den var helt stum efter mer än sjuttio år. En av soldaterna plockade fram en hydraulpress ur ryggsäcken som de riggade mot låsanordningen och började pumpa.

Med dova knallar började låset röra på sig. De fick sedan lägga hela sin tyngd på porten för att den gnisslande skulle ge med sig. En unken rå lukt slog emot dem och de tog ett steg tillbaka. En av soldaterna tog fram ett instrument som han höll upp i öppningen. Han läste av värdena på skärmen.

”Det är grönt.” Han lät ljuset från pannlampan sträcka sig in i mörkret utan att träffa av någon vägg. Han riktade de uppåt med samma resultat. Han böjde sig fram och ropade, ”hallå”. Ljudet studsade runt. Han rotade i höger benficka och fick fram en lasermätare som han riktade rakt in i rummet. ”Å fan.”

”Vad menar du?” Bhöm ställde sig bredvid honom. Soldaten visade instrumentets display. ”160 meter.”

Soldaten riktade den uppåt och läste sedan av värde igen. ”Trettio meter till taket.”

Bhöm nickade. ”De har varit flitiga.” Han tog några steg tillbaka och lyfte radion. ”Vi behöver ett flertal strålkastare på stativ.”

Soldaten scannade av rummet med instrumentet igen. Avståndet till andra väggen var som tidigare 160 meter, men hoppade plötsligt ned till 60 meter för en stund innan den åter blev 160. ”Det finns något där inne.” Han visade fänriken och svepte uppåt när han träffade av föremålet. ”Det är högt, säkert närmare tjugo meter.”

Strålkastarna anlände och med dem en grov kabel och fördelningsskåp. Medan manskapet började med riggandet av de första två lamporna testade Bhöm av täckningen med mobilen. Som väntat var de noll. Han lyfte radion och begärde att de skulle sänka ned en mobillänk.

Fänriken tecknade åt Bhöm att det var redo och slog på strålkastarna. Det sved till i ögonen och han var tvungen att titta ned i golvet för några sekunder innan han lyfte blicken och gapade. Rummet var enormt och väggarna bestod av naket berg. Men det var inte det som fick honom att gapa, utan det som skymtade till i utkanten av ljuset. Konturerna av en stor kupol med ett antal spiror som sträckte sig upp mot mörkret.

”Vad i helvete är det där?”

Fänriken ställde sig bredvid och strök sig över huvudet. ”Är det en moské?”

”Knappast troligt att SS skulle bygga en moské inne i ett berg.” Bhöm tecknade åt de andra att fortsätta sätta upp strålkastare i en halvcirkel utifrån porten. Han gick långsamt mot kupolen tills han började nå utkanten av strålkastarnas ljus. Pannlampan träffade kupolen och det blänkte till. Så lyste den upp helt då man fick upp nästa par strålkastare. Han drog efter andan. Den var vitare än något han sett tidigare. Hjärtat bankade då han närmade sig den och lade handen på ytan. Den var sval och kändes som glas. Han tittade upp och kunde räkna till sju torn jämt fördelat runt den kupolen som han antog sträckte sig närmare tjugo meter upp.

Strålkastarna riggades om till en halvcirkel som lyste upp den enorma kupolen. De hade undersökt rummet i sin helhet, utan att finna någon annan ingång än den som de kom ifrån. Kupolen som verkade vara en perfekt halvsfär saknade själv ingång. Bhöm hade knackat på väggen runt, men den verkade helt solid och han hittade inga skarvar. Hela kupolen var ett massivt stycke. Han stoppade in ett nikotintuggummi. Fänriken kom upp intill honom med ett spänt ansikte. ”Du måste se något.”

Bhöm följde efter fänriken längst kupolens sida.

”Vi har vandrat runt den utan att finna någon ingång.”

Bhöm nickade.

”Men se här.” Fänriken riktade ljuskäglan mot marken och något glimmade svagt till. Fänriken lät lampskenet följa golvet fram mot kupolen. En svag silverglimmande linje löpte hela vägen fram. ”Prova att följa den.”

”Hur menar fänrik?”

”Gå längst den. Viktigt att du kliver på den.”

Bhöm log skevt. ”Okej, jag tog en öl till lunchen.”

Fänriken nickade allvarligt. ”Jag har gjort det.”

”Och?”

”Majoren får se.”

Bhöm drog ett djupt andetag och började gå mot kupolen. Linje sken upp i ett silverljus och han stannade till en stund innan han långsamt börja gå igen. När han var endast någon meter från kupolen uppstod plötsligt en cirkelformad öppning tillräckligt stor för att han skulle kunna gå raklång in i kupolen. Han tände pannlampan, men ljuset nådde endast fram till öppningen och tycktes slukas av mörkret innanför. Han tvekade en stund, men tog ett sista kliv rakt in i mörkret.

Han drog häftigt efter andan. Rummet var klart upplyst, men det var inte ljuset som fick honom att dra efter andan, utan vad han såg. Han klev ett steg bakåt och befann sig åter i grottan. Han vände sig mot fänriken. ”Har ni varit in?”

”Nej major. Det gick inte att lysa in, så jag klev inte in.”

”Det var inte mörkt där inne. Det var ljus som en sommardag.”

Fänriken såg klenetroget på Bhöm.

”Följ mig.” Bhöm klev åter in och kort efter honom kom fänriken som även han drog efter andan.

Kupolen var ett enda rum med välvt tak. Han såg sig om och rös. På golvet låg ett flertal lik klädda i svarta SS-uniformer. Kropparna verkade vara mumifierade och man kunde se hårtestar sticka fram under hjälmarna. Vapnen som låg bredvid verkade vara i gott skick. Bhöm böjde sig ned intill ett lik med skärmmössa och plockade upp en Luger P08, en klassisk pistol från andra världskriget. Han plockade loss magasinet och såg att fem kulor saknades. Han reste på sig och såg sig om. Sju lik låg där, men han stannade till vid ett av dem. Den var inte klädda i uniform, utan i civila kläder, bakkunden lutad mot en vägg. Han hade tippat över mot golvet, men det var tydligt att det var en gammal man.

”Vad har hänt här inne?” Fänriken vandrande runt i rummet.

Bhöm lyfte telefonen men såg att han inte hade någon teckning. Fänriken tog upp UV-lampan och böjde sig ned och tände. Golvet lyste upp som en sol.

”Mycket blod.” Han lät lampan löpa över golvet och de fotspår de sett uppe vid hissen avtecknades tydligt på golvet. ”Ett barns och en vuxen.”

Bhöm strök sig över hakan och såg sig om. Nästan osynliga för ögat fanns podier så vita att de smälte samman med bakgrunden. Placeringen var rakt under öppningarna till de sju tornen som sträckte sig utifrån kupolens tak. Han gick fram till ett av dem och lade handen på den.

En blixtn slog genom kupolen och plötsligt blev rummet helt tomt innan skuggfigurer uppenbarades. SS-soldater med kulsprutepistoler. Den gamle mannen som satt mot väggen med blicken fäst mot en ring av sju storvuxna skuggor i kupolens mitt. De upplöstes plötsligt och där på golvet låg en flicka i en pöl av blod med en ung pojke i svart uniform lutande över sig. Bakom dem en man klädd i SS-uniform avlossande sitt vapen mot vakterna i rummet, för att sedan lyfta flickan i famnen och springa ur Bhöms synfält med pojken intill sig. Sedan blev allt mörkt.

Han sjönk ihop på golvet. Fänriken stirrade på honom.

”Mår majoren bra?”

Han vände blicken mot fänriken som hjälpte honom upp. ”Jag tror jag såg vad som hände här.”

”Hur menar ni?”

”Jag såg en syn när jag rörde vid podiet.”

”En syn?”

Bhöm nickade medan han drog fram pistolen och sköt fänriken i ansiktet. En kort sekund av förvåning innan blicken blev tom och han föll till golvet. Sonen till en tidigare officerskollega som stupat under ett utlandsuppdrag, fyra år hade de tjänstgjort tillsammans. Där låg han i sitt eget blod. Bhöm suckade innan han gick ut genom öppningen. Utanför stod de övriga tre. Det var ingen match att avverka även dem. Medan skotten ekade ut i bergrummet plockade han upp telefonen och tryckte in numret. Två signaler och sedan Den Gamles andetag. ”Jag har funnit templet, podierna är tomma.” Han lyssnade en stund. ”Jag förstår, då förseglar jag berget.” Han tryckte av samtalet och slängde in telefonen i öppningen till templet.

Handen darrade då Den Gamle lade undan telefonen. Med en suck stoppade han pipan med sin magra hand. Tiden läker alla sår sades det, möjligen var det sant, men en människas tid räcker inte alltid till.

Lågan flammade upp från zippotändaren och han puffade igång glöden, drog ett djupt andetag och lät röken sippra ut via näsan. Med van rörelse stängde han locket till tändaren. Man kunde fortfarande skymta de båda s:en som blixtar på dess sida. Han flyttade blicken till fotot på väggen. En rakryggade stolt man i svarta uniform bredvid en ängel klädd i vitt. I bakgrunden skymtade huvudbyggnaden till skolan som var själva symbolen för vad han en gång trott på. Han log, men kände sorgen smyga sig på och drog ett nytt bloss. Allt hade mänskligheten tagit ifrån honom i det inferno som drabbade dem. Så han hade hämnats och tagit mänsklighetens framtid ifrån dem. Bhöm hade precis bekräftat det.

Det högg till i bröstet och han tog några djupa andetag medan smärtan lade sig. Det var inte länge kvar tills han skulle återförenas med dem. Han vände blicken mot väggen igen. Bredvid bröllopfotot fanns ett blekt fotografi på tre barn. En flicka och en pojke i förgrunden som skrattade och en flicka som stod några meter bakom. Hennes blick var kornig, men han kände den bränna. En påminnelse om början till slutet.